

TUSSCHEN KLERK EN ONTDEKKINGSREIZIGER

DOOR W. J. NIERMEYER

HIJ had altijd netjes geleefd, zijn levensverzekering betaald en zich om den anderen dag geschoren. Hij had ook langzaam geleefd, omzichtig en nauwgezet, als een slak, die op weg is naar zijn dood. Of eigenlijk had hij niet geleefd, maar toch in ieder geval fatsoenlijk niet geleefd.

Totdat, op vijf Februari, het leven hem van zijn mooie rechte paadje afblies. De storm rukt niet altijd alleen aan groote boomen, maar slaat ook wel eens een bedje vergeetmijnetjes neer.

Tot die vergeetmijnetjes behoorde hij. Hij heette geen Jansen en was geen kruidenier, maar het had toch best gekund.

Totdat, op dien vijfden Februari, het noodlot. . . .

Die dag was als een bloem op een mestvaalt, al ging hij aan dien dag te gronde.

Hij was getrouwd; dat vergat ik te vertellen; het is ook niet van belang, zooals nu eenmaal huishoudsters niet van belang zijn, evenmin als het feit, dat hij Jan van Zanten heette en een tikje doovig was en nog vrij jong.

Het is onnoodig zijn uiterlijk te beschrijven, want zooals hij zien alle klerken er uit, of liever, hij zag er uit als alle klerken. Hij was niet onknop, maar het zou niets aan hem veranderd hebben, als hij leelijk was geweest.

Tot, op vijf Februari. . . .

Op vijf Februari dan stond Jan van Zanten, die de boeken bijhield op de melkfabriek „de Bontekoe” in Zelte in den Achterhoek voor het hek van zijn halve huis.

Het was half acht en juist begon de zon de nevels te splijten en goot door de scheuren bedeesde bundels geel-goud licht. Zij schoven zich tusschen de brokstukken nevel en drongen hen uiteen, totdat het gouden twinkelende licht zich languit en tevreden uitstrekke op de bedauwde weiden en bermen en op de drassig zachte wegen.

Hij keek links langs den weg, waar de rij boomen, die den weg bekroonde, zich in perspectief verkleinde, en rechts keek hij, waar zijn blik na tweehonderd meter stuitte tegen den rooden blinden muur van de melkfabriek, zijn melkfabriek, zijn land van melk en honig; bij wijze van spreken dan, want honig is een luxe en luxe is niet weggelegd voor Jan van Zanten.

Hij ging zijn tuin weer in, liep het huis om, om door de keuken binnen te gaan — alleen op Zondag, terugkomend van de kerk, ging hij door de voordeur binnen — veegde zorgvuldig zijn voeten, zei tegen Berta, dat het mooi weer werd, en ging toen weer naar buiten.